

позичені через відсутність таких предметів дійсності. Проте з часом вони увійшли в нашу мову й засвоїлись нею. По-друге, в національних та іншомовних відповідниках є певні розрізнення у значенні, тому при запозиченні нових термінів слід уникати надлишковості, аби не обтяжувати мову іншомовними словами, синоніми яких вже існують. Наприклад, слова «оплески» і «аплодисменти» є синонімами, але розрізняються за сферою вживання: перше слово є більш характерним для побуту, а друге – для документів. По-третє, запозичення відбувається тоді, коли слово в національній мові обростає багатьма конотаціями, тоді ми запозичуємо «чистий» термін для полегшення користування ним. Цей новий термін не переобтяжений національно-культурними особливостями його розуміння. Ось, слова «пристосування» й «адаптація» схожі за значенням, але перше має більш глибоку семантичну структуру, тому широко вживається в різних галузях і стилях мовлення; на відміну від другого, яке несе конкретний сигніфікат – пристосування до мінливих умов навколишнього середовища, і вживається переважно в біології.

Отже, уникнути запозичень у науково–технічній термінології, як і в літературній мові загалом неможливо, бо частина з них традиційно функціонує у різних терміносистемах і зрозумілі для більшості користувачів. Зважаючи на велику кількість українських відповідників, які пропонували у різні часи українські термінознавці, не варто їх одразу відкидати, бо вже існує термін іншомовного походження для номінації науково–технічного поняття. У тому разі, коли питомий термін має те саме значення, що й запозичений, його варто закріпити як єдиний нормативний варіант або як синонім поряд із терміном іншомовного походження. Якщо запропоновані паралельні назви, насправді, мають значні відмінності у значенні, їх варто вважати різними термінами. Національна технічна термінологія повинна увібрати в себе надбання певної науки (терміносистему), залишаючись національно самобутньою.

Ворфоломєєва В.
НТУ «ХП»

НАЦІОНАЛЬНО-СПЕЦИФІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ОБРАЗІВ-ПЕРСОНАЖІВ АНГЛІЙСЬКИХ ТА УКРАЇНСЬКИХ НАРОДНИХ КОЛИСКОВИХ ПІСЕНЬ

Метою роботи є лінгвофольклористична типологія образів-персонажів англійських та українських народних колискових пісень.

Актуальність даної теми зумовлюється тим, що кожна нація має унікальні ментальні особливості, систему поглядів, уявлень про світ та людину в ньому, що репрезентуються на різних рівнях культури. Водночас традиції народів, які проживають на різноманітних, часто віддалених територіях, мають багато спільних рис та елементів.

Під час опрацювання теми було вирішено такі завдання: уточнити поняття «фольклор» і «колискові пісні»; охарактеризувати жанрову специфіку народних колискових пісень; визначити функції народних колискових пісень; проаналізувати мовні особливості народних колискових пісень; охарактеризувати образи-персонажі англійських та українських народних колискових пісень за визначеними критеріями і виділити в них спільне та відмінне.

З усього фольклорного багатства обрано для розгляду англійські та українські колискові пісні. Найчастіше в колискових зустрічаються повтори – повтори в одному вірші, повтори початкових слів суміжних віршів – анафори, – повтори цілих віршів та інші. Колискові, які не містять повторів, дуже рідкісні. Наприклад: *Diddle-me-diddle-me-dandy* – Ой летіла *сива пав*, сіла на калину, *Diddle-me-diddle-me-darling* – *Сива пав* колисала маленьку дитину, *If ever I do bake at the mill* – Ой летіла *сива пав* з неї перце впало, *I'll bake little baby a parkin* – Моє дитя в колисонці вже собі заспало.

Отже, у результаті проведеного дослідження було зроблено висновок, що колискова пісня – найдавніший жанр народної словесності, їй притаманні монотонний наспів, текстова та музична ритміка, специфічна фонетика та змішування стилістичних елементів. Специфічними рисами колискових пісень є наявність характерних заспівів, приспівів, що являють собою ритмічне повторення певних слів чи звуків, своєрідних звертань. Для англійського народу найбільш характерними є авторські колискові пісні та вірші, для образів колісанок характерним є світ неживих істот. Для українських народних колискових пісень типовим є світ тва-

рин. Основні образи-персонажі – свійські та домашні тварини. Народні колискові пісні обох народів характеризуються спадкоємністю, стійкістю художніх традицій, що передаються із покоління в покоління. Спільним є призначення, функції, ритм, а також мрія співаючого про щасливу долю немовляти та велика любов до дитини.

Гангал Ю. А.
НТУ «ХП»

КУЛЬТУРА МОВЛЕННЯ МАЙБУТНЬОГО МАРКЕТОЛОГА

Нашій країні вкрай потрібні національні кадри, які зміцнюватимуть державу своїми досягненнями. Нині проблема формування мовно-професійної компетенції фахівців економічного профілю є *актуальною*, оскільки вони повинні бути не тільки компетентними у своїй галузі, але й інтелігентними, усебічно розвинутими особистостями, які досконало володіють мовними засобами в науковій, офіційно-діловій та інших сферах для виконання професійних обов'язків, донесення будь-якої інформації, переконування підлеглих, навчання нових кадрів тощо. Тому формування культури професійного й ділового мовлення слід уважати одним із важливих напрямів підготовки сучасного маркетолога.

На жаль, наукових досліджень щодо викладання маркетингу в Україні обмаль. Як правило, учені спираються на загальні методики викладання економічних дисциплін (Й. О. Спіцин, Я. О. Спіцин та ін.), але вони не враховують специфіки маркетингу, його особливого статусу як атрибуту сучасного менеджменту й навчальної дисципліни. Деякі статті (за авторством І. Ф. Полещука, Т. М. Литвиненко, О. Г. Шатровського) щодо методів активного або наскрізного навчання й педагогічних методик викладання маркетингових дисциплін не торкаються головного: мети, завдань та структури навчальних планів і програм, що впливає на бажаний результат.

Для успішного виконання професійної діяльності до майбутніх маркетологів висувають певні вимоги щодо особистісних якостей, здібностей, професійних знань, зокрема й до комунікативної та мовленнєвої компетенцій, оскільки вся діяльність цих фахівців тісно пов'язана з нала-